

Tuy But.

TOI ĐI CÀY Ở MỸ

B.D.C.M.

Tôi dùng chữ đi cày, có thể không đúng với trường hợp, nhiều người khác, nhưng quả là nó rất đúng với trường hợp của tôi. Viết ra đây như là một kỷ niệm mà trong thâm tâm, tôi vẫn mong được quên nó đi, như quên nổi bất hạnh của cuộc đời mình.

Trước khi quyết định tìm cách thoát qua đây, tôi cũng đã có khá nhiều khái niệm tổng quát một cách chắc chắn về cuộc sống ở Mỹ, về tình người ở Mỹ, vậy mà khi va chạm vào thực tế, thoát đầu tôi không khỏi sững sờ đến rìu lè. Có lẽ Thủ trưởng Đề muôn thử thách xem sự chịu đựng của tôi đến được mức độ nào, cho nên sự việc tôi xin hưởng trợ cấp xã hội đã bị khước từ, vì có hai người bạn có lưỡng cao, đồng làm giấy ký tên không xin bát cù trợ cấp nào của chính phủ Hoa Kỳ, cho gia đình tôi. Ông giám đốc cơ quan từ thiện nguyên Sponsor tôi qua - Mr Rose - đã cho tôi xem giấy tờ, và đó là lý do chính đáng không cấp giấy chấp thuận cho tôi xin tiền xã hội, vì ông mà không cấp giấy thì số xã hội không thể cho tôi được. Gần sáu năm qua rồi, vậy mà tên ông tôi vẫn còn nhớ, giọng nói, thái độ ông tôi không bao giờ quên. Đúng tôi là một kẻ đi ăn xin, và không có cái nhục nào chua chát cho bằng. Và đó cũng là lý do tôi phải nhận số tiền khoảng 400 đồng của bạn bè có lòng giúp đỡ, mà suốt trong thời gian ở đảo tôi đã nhất định từ chối, vì không muốn làm phiền ai. Trước khi rời khỏi nhà bạn tôi hoàn trả lại 140 đồng tiền quần áo các thứ mà họ đã mua hộ dùm cho. Và có lẽ Thủ trưởng Đề thấy thử thách tôi như thế đã đủ, cho nên đã xuôi khiến tôi liên lạc được một vài thân nhân bên chồng và tìm thuê được một căn phòng nhỏ. Số tiền còn lại dù để trả một tháng tiền nhà, và mua thức ăn cho tuần lễ tới. Mai ấm gia đình đã có, sau 10 ngày đặt chân xuống đất Mỹ. Tôi thở dài nhẹ nhõm. Bay giờ phải vật lộn với cuộc sống đây. Nhất định không nhỏ bất cứ người bạn nào, bắt cứ thân bằng quyền thuộc nào khác. Nhất định. Lòng từ ái từ trong bước tôi như thế. Tiền xã hội không có, thì việc trước nhất là phải đi làm. Làm gì cũng được, miễn là lương thiện. Các con càn có dù áo ấm, vì đang mùa đông, cần thức ăn vì tuổi đang lớn, cần một sức khỏe dồi dào để học và nhất là tiền nhà tháng tới, rồi tiền nước, tiền điện v.v... Mặc dầu lòng từ ái dũng long như thế, vậy mà ngày đầu tiên đi làm chân phụ bếp - nói là chân phụ bếp cho oai, chứ thật ra là vừa rửa chén vừa chui cầu tiêu - cho một nhà thờ Mỹ giàu có, nước mắt tôi đã chảy dài trong sù cẩm cui nhân nại, trong công việc làm của mình. Trước khi ra về, đi ngang qua căn nhà nguyên, tôi đã lặng lẽ quy

xuồng -" Ôi Chúa, Ôi Thủ Ông Đề, hãy giúp con can đảm và nghị lực -" nước mắt
tối lại trào ra. Phải cố gắng lên, phải cố gắng lên, nhất định mình sẽ vượt qua
được những sự khó khăn khôn khổ này. Nhất định! Nhất định... Tôi cứ phải nhủ
lòng như thế mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi đêm, mỗi đêm. Và tuy tối không phải là
người Công Giáo, tôi đã đi lễ hàng tuần, có khi hàng ngày. Cứ mỗi lần nhủ lòng,
tôi có cảm tưởng như mình được thêm sức và cuộc sống dần dần không còn là khó
khăn nữa. Tôi thu xếp thời giờ để học lại anh văn, về nhà học thêm với các con,
đọc sách và xem TV. Một tháng cũng qua đi,... Tôi cũng chưa xin được tiền trợ
cấp, nhưng giờ thì tôi không lo lâm vì đã có JOB. Rồi nhờ người giới thiệu tôi
xin được chân thầu ngan cho một tiệm bánh khá đông khách. Tôi làm được ba tháng,
đã lấy được sự tin nhiệm của manager, vì đã giúp ông tổ chức lại mọi sự ngăn
nắp và thủ tục cho tiệm bánh, tiết kiệm được rất nhiều thời giờ và tiền bạc. Sau
đó thì ông manager giao luôn tiệm cho tôi. Từ việc đem tiền đi deposit ở ngân
hang, cắt dắt thời làm bao nhiêu bánh mỗi ngày, order supply ra sao, đều do tôi
cả. Khách hàng thường đòi khá đắt thường, cho nên khách nào mua nhiều, bao giờ
tôi cũng thêm cho vài bánh, nhưng khách có vẻ nghèo, lao động hoi tôi mua chịu,
tôi bán ngay mà không cần suy nghĩ đắn do. Nếu họ không trả, tôi sẽ trả thay họ.
Tôi đang nghèo, cho nên tôi thông cảm cái nghèo của họ hơn ai hết, cho nên một
hai đồng bạc đổi với tôi chẳng là gì cả. Nhưng thường thì họ trả ngay cho tôi,
sau khi lãnh lương. Vì thế mà khách hàng quý tôi lắm. Tìm hỏi bằng được sinh
nhất tôi để tặng quà, và Christmas năm nào họ cũng đem bao nhiêu là quà để biếu
tôi. Đó không là một nguồn an ủi cho cuộc đời lao động của tôi sao ?

Sau đó thì tôi lại tìm thêm cho tôi một JOB nữa. Tôi quả không
biết gọi tên cho cái JOB thứ nhì này là gì. Thường thì người ta làm baby sitter
cho con nít, còn tôi thì làm "baby sitter" cho một con chó con, cho một cặp
vợ chồng già, nhưng rất giàu có ở Beverly Hills. Công việc nghe qua đắt
cho tôi, mà trả cho tôi những 5 đồng một giờ tiền mặt và cũng làm 8 tiếng mỗi
ngày, kể cả thứ bảy, chúa nhật nếu tôi muốn. Tôi nhận lời ngày mà không cần
suy nghĩ, mặc dầu đứng bán hàng chín tiếng mỗi ngày, hai chân tôi mỏi nhừ, nhưng
tôi cần tiền. Tôi cần một chiếc xe. Mỗi sáng phải đón bus vào lúc trời còn tối,
tôi không sợ cái rét căm căm, mà tôi sợ sú vắng lặng của con đường. Bất trắc gì
sẽ chờ đợi tôi ở đây? Tôi cần tiền để may sáu thêm cho các con tôi, tôi cần tiền
để gửi về cho gia đình con ket lại ở Vietnam. Tôi tự nhủ phải cố gắng thêm chút
nữa. Sau đó tôi thu xếp thời giờ để có thể làm việc hai mảng. Trong thời gian
này, số xã hội cho tôi hưởng tiền trợ cấp. Dù nhiên tôi không được hưởng tiền,
vì đã có công ăn việc làm, nhưng tôi được cái medical. Bây giờ cái này mới là
cái tôi cần.

Vì làm hai JOB, cho nên việc trước tiên là phải mua ngay một chiếc xe, tuy cũ nhưng chúng tôi mừng lắm, vì nó giúp cho chúng tôi tiết kiệm được là bao nhiêu thời giờ. Thời giờ ở Mỹ này rất là quý giá, mà với một người làm 2 job như tôi lại càng quý giá hơn. Mỗi ngày tôi làm từ 1 giờ đến 10 giờ sáng, cho tiệm bánh. Sau nữa giờ lái xe, tôi có mặt ở job thứ nhì bắt đầu làm từ 11 giờ. Về nhà đúng ra vào lúc 7 giờ tối; tuy nhiên thường thì tôi về lúc 5.30 hoặc 6 giờ. Ông bà chủ job thứ nhì của tôi ngoan ý muốn tôi ở luôn với, và ông bà ấy sẽ nuôi luôn các con tôi cho tôi khi chúng tốt nghiệp đại học. Tôi từ chối may mà không cần suy nghĩ. Không ai nuôi con, thường yêu con bằng cha mẹ, và tôi qua đây không phải để đi làm thế này. Căn phòng mẹ con tôi ở có chất chói thắt, nhưng có căm trời tự do và thường yêu dùm bọc ở đây.

Ở Vietnam tôi không phải là hàng giàu có, nhưng quả là tôi không thiếu bất cứ một thứ gì, nếu tôi muốn, cho nên, sự giàu sang của hai ông bà ấy không cõi phải làm cho tôi chừa mặt cǎ. Nhờ Trời, các con tôi khá ngoan và học cũng khá, cho nên đó là nguồn am ủi duy nhất của tôi sau một ngày dài làm việc vô cùng cực nhọc tưởng chừng vật tôi ngã quy, vì nhiều lúc đau mà không dám nghỉ. Vừa lái xe đi làm, mà nuốt mặt chạy quanh. Vậy rồi ngày lai ngày, 17 giờ trên 17 giờ và 7 ngày trên 7 ngày, tôi cứ cầm cui đầu tắt mặt tối mai, được hồn hai năm như thế.

Thay công việc không bao đảm cho tương lai, mà việc cấp thẻ y tế đã tới lúc khó khăn, tôi âm thầm tìm việc ở các hàng lớn để có bảo hiểm về sức khỏe và nhận mạng cho mình và cho các con. Tôi toại ý,.. Tôi nghỉ việc ở Beverly Hills và làm part time cho tiệm bánh.

Công việc cũng không có gì khó đối với tôi. Họ cho tôi ba tháng để training, nhưng chỉ sau hai tuần lễ, tốc độ làm việc của tôi gần gấp ba một tháng Mỹ nặng 250 pounds. Lưỡng tôi tăng đều cùng với phần thường hàng tháng, cộng với sự tin nhiệm quý mến của cấp chỉ huy bao nhiêu thì sự ganh ngét của đám Mỹ đồng nghiệp cùng phòng của tôi tăng lên bấy nhiêu. Tôi trả lời bằng sự im lặng làm việc. Vậy mà nhiều lúc tức đến chảy nước mắt mà tôi phải cẩn rắng chịu đựng. Tôi chỉ muốn chuỗi chúng nó một trán rồi nghỉ, nhưng rồi vì miếng cờn mạnh áo cho mình, cho các con, cho gia đình còn kẹt ở Vietnam... Bao nhiêu thử ấy đã buộc tôi nuốt giận làm ngô. May mắn làm việc trực tiếp với người Mỹ, tôi đã học không biết bao nhiêu bài học về họ. Tuy nhiên một điều mà tôi biết chắc chắn rằng trong đầu óc tất cả mọi người Mỹ, không nhiều thì ít đều có sú kỹ thi. Vậy muốn được yên thân làm việc với họ, tốt nhất là mềm dẻo, tè nhẹ, giả cảm diec đui mũ để được cày cho tôi ngày nhảm mặt buồng xuoi...